

[Økonomiministeren]

nomisk system. Det er klart, at der bliver altid en dominans – eller en stærk indflydelse i hvert fald for at sige det høfligt – hos den part, som den anden er helt afhængig af i henseende til overførsel af ressourcer af enhver art, hvad enten det er knowhow, teknisk viden eller finansielle ressourcer, og realiteten er i al sin nøgenhed den, at det er Østeuropa, der har brug for Vesteuropa i økonomisk forstand, i hvert fald indtil der er tale om ligeværdige partnere.

Jeg synes også, hr. Gert Petersen overser, at de østeuropæiske lande, som stiler efter, at deres valutaer skal være fuldt omvekslelige med vestlige valutaer, skal være helt konvertible, også har brug for, at der i det europæiske område er valutarisk stabilitet, og det tror jeg ikke D-marken alene kan klare.

Dagens situation er den, at det er D-marken, der er ankeret i de vesteuropæiske økonomier og også inden for EMS'en er ryggraden i den valutariske stabilitet, men når vi skal forestille os – og det gør jeg i hvert fald – at på længere sigt skal 110 millioner østeuropæere, og her er de mange millioner i Sovjetunionen ikke medregnet, og centraleuropæere også knyttes sammen med os andre i et monetært system, er spørgsmålet, om D-marken vil være stor nok til at klare det. Er det en god løsning på lang sigt? Det er en problemstilling, jeg synes hr. Gert Petersen og SF burde tage helt alvorligt, for det vil blive et kernespørgsmål nogle år ud i fremtiden.

Lad mig så endelig fremholde, at et europæisk monetært og økonomisk samarbejde også har betydning for omverdenen i en anden forstand, nemlig på dollarområdet og yenområdet. Jo stærkere det europæiske monetære system bliver, jo mindre afhængige bliver vi af tilfældige og ofte helt uhensigtsmæssige svingninger i de økonomiske forhold, der gør sig gældende på dollar- og yenområdet. Det helt aktuelle i disse år er, at de store underskud på det amerikanske budget virker stærkt forstyrrende ind på verdensøkonomien og skaber ubalance. Jo stærkere modspil man har over for den slags tildragelser, jo bedre er det for vores økonomi i denne del af verden og for verdensøkonomien.

Hr. Gert Petersen indleder sin egen dagsorden med at tage afstand fra en økonomisk og monetær union. Man siger på forhånd – og ukvalificeret synes jeg – nej til en overskrift. Jeg har da lyst til at sige, at er der to, der står sam-

men i Europa i denne sag, er det fru Thatcher og hr. Gert Petersen. De har nøjagtig det samme forhold til begrebet. De reagerer instinktivt imod det som overskrift, men det handler ikke om en overskrift. Det, det handler om, er, hvilket indhold man putter ind i denne overskrift. Jeg synes, det ville tjene sagen at koncentrere sig om det, og i den forbindelse er jeg aldeles enig i hr. Svend Aukens betragtning: det drejer sig om overskriftens indhold. Hvilken type samarbejde kan udfolde sig under denne overskrift? På det område har Danmark en lang række præcise synspunkter om monetær finansiering, om uønskeligheden af bindende budgetretningslinjer for landene og om selve proceduren i det økonomiske samarbejde.

Så vil jeg godt slå fast, at det store spørgsmål i diskussionen om det monetære samarbejde til syvende og sidst er, om Vesttyskland og Forbundsbanken er indstillet på på et tidspunkt at dele magten over det monetære samarbejde med andre. Det er kernespørgsmålet. Vil de, eller vil de ikke? Det er, hvad hele denne diskussion grundlæggende handler om. I øjeblikket er D-marken stærkt afgørende for udviklingen. Vil D-marken, Vesttyskland og Forbundsbanken dele denne indflydelse med andre? Det er det centrale spørgsmål. Jeg vil gerne føje til, at hvis Tyskland beslutter sig til at ville dele den indflydelse med andre lande, så mener jeg også, at det er det rigtigste, at Danmark er med til at diskutere, hvordan den delte indflydelse skal administreres. Det er kernen i sagen, og det synes jeg også er godt at få gjort klart i diskussionen.

Til hr. Jørgen Estrup vil jeg sige, at jeg er enig med ham i, at i den vestlige økonomi og også i den vesteuropæiske inden for EF er der betydelige ubalancer, hvor en tilpasning bliver nødvendig. Jeg er også enig med hr. Jørgen Estrup i, at det ikke er ny centralisme, vi skal have. Der er bare det at sige til det, at i de forslag, der dukker frem nu, i Delors-rapporten og i andre tanker, er et bærende princip subsidaritetsprincippet, dvs. at når det drejer sig om det økonomiske og monetære samarbejde, skal man alene koncentrere sig om det, som ikke kan løses nationalt. Det er der en lang række spørgsmål inden for den økonomiske politik der kan, og dér vil det være meningsløst at centralisere selv inden for rammerne af et snævert samarbejde.